

НАРОДИЛАСЯ ПІСНЯ В ЖИТАХ

Млинівщина визоріла чимало талантів, які вписали яскраві і самобутні сторінки у літопис вітчизняної науки, культури. Один із таких творчих вогників спалахнув у далекому 1944 році у селі Козирщина в родині Дациків. Мабуть, генетична родовідна ознака та благословення небес акумулювали у маленькому Миколі віковічні селянські прагнення вилити у пісні усі радощі і жалі. Відтак на фоні мальовничого доквілля, як сни золотаві, минали дитячі літа обдарованого хлопчини. А в літах тих всякого бувало: і тривожне чекання батька з фронту, і напівголодне скіння у селянській хатині,

і розмаїття веселкового дитинства.

Та навіть коли батько повернувся з фронту, не запанували у сім'ї Дациків спокій і благодать. Вчорашнього фронтовика спритна на розправу влада звинуватила у зв'язках із повстанцями і заслала у мордовсько-воркутинські табори, де селянин із Козирщини змушений був десять років горбитися колами сталінського пекла.

Не дивно, що при живому батькові Микола змалку відчував дефіцит тепла його душі. Та підліток зігрівав душу грою на гармошці. А навчився цього ремесла досить швидко і став першим хлопцем на всю Козирщину, бо без нього годі було уявити забаву у сільському клубі. А коли освоїв гру на баяні, то культурний статус відразу зріс на декілька щаблів: Микола був першим весільним музикантом. Ще й досі в навколишніх селах люди із вдячністю і не без нотки смутку — літа ж бо не повернути, — згадують, як Микола Дацик витинав мелодії, які заводили гостей.

Шлях у велике мистецтво козирщанський віртуоз прокладав через кінотеатр «Жовтень» у Млинові, де працював кіномеханіком, через районний будинок культури, де заробляв на хліб факхом електрика. Втім, згодом усе стало на своє місце і Микола закінчив відразу два відділи Рівненського музичного училища, диригентсько-хоровий факультет Київського інституту культури, Львівську консерваторію ім. Миколи Лисенка. А талант земляка кувався у творчих кузнях Черкаського народного хору, Волинському державному українському хорі, у Державному вокально-хореографічному ансамблі «Зоря» Рівненського району, Чернігівському державному народному хорі. Не секрет, що саме на Волині його талант розкрилися до вершин українського мистецтва, шляхи на які йому допомагали торувати відомі в Україні митці. Творча доля Миколу Дацика зводила з Борисом Шарварком, Анатолієм Пашкевичем, Анатолієм Авдієвським, Олександром Богачуком, Іваном Чернецьким, Йосипом Струцюком, Євгеном Кухарцем, в тому числі і з побратимами із Млинова Анатолієм Андруховим, Юзефом Скупським, Валерієм Іващуком. Дехто із них уже у світах вічності, решта і надалі продовжує діяти у царині української народної пісні, яку відшліфовують до творчого блиску. І в кожній мелодії проступають неповторні блискітки таланту диригента-хормейстера, композитора, заслуженого діяча мистецтва України, професора Рівненського державного гуманітарного університету Миколу Дацика.

Віталій ТАРАСЮК.